

H
Latin & Greek Versions
for

Niels J. J. J. J.

V. spe. hist. 52.

L. 98 L. 195

Nº 1

Datum

Legati Carthaginienses ^{omnem} solum, culpam in omnem:

Hannibalem contulerunt eum prorsus senatum Carthaginiensem | Romanis bellum intulisse.

L. 136 Legati petiverunt, ut Carthaginiensibus ^{ibus} pacem Carthaginiensibus

a Lubaco Babulo ^{re} retinere ^{vel} potius recuperare ^{faciam} vel

~~liceret~~ ^{liceret} ~~senatibus~~ Cum prator, nam senatum (convocavit) liceret is

rat ^{quoniam} cum, uterque consul abesset, senatibus ^{(es) presbantes} quoniam abesset

gatos Carthaginienses ^{fuerat} quare si visset senatores ^{nati} interrogandi

maiores qui anno tricesimo septimo ante paci ante triginta sept.

facienda intererant. Carthaginienses complura de sem annos

paederibus in eo tempore factis interrogaverunt. ^{fuerant} intertestis ^{du}

Sed Carthaginienses, qui omnes viri parvi ^{perant} fuerunt, juvenes

~~necessario confidantur~~ ^{u 2 1} confiteri coacti erant non ea nosse.

M. / M.

Leten adque los

Side 98. - Plk. 136 - Nr. 2. - Datum: d. 7 Sept.

illos hunc, ordus

Nunc tandemque clamor ^{ortus} (auditus) est, ^{illos} hos, legatos

vetrem, electos

fraude Punicam creatos esse; pacem ^{ne} vetam postulaverunt.

postulare, confiteri

et ^{necessario} confitendi sunt, se non eam ^{vere} cognoscere. Postea Bartha-

ginienses remoti sunt et res disceptari coepit.

Side 98 - Plk. 137.

Marcus Livius censuit Servilium consulem arcesendum

coram eo agatur

esse, ut ^{coram eo} eo presente de pace agatur: cum res tam gravis esset,

dignum esset

non satis digne erat ut ⁱⁿ senatus Romanus ⁱⁿ de ea consulere eum

vel.

utrumque consul absens erat, Metellus, qui consul et die-

tribus annis

labor tres annos ante fuerat, censuit pacem, cum Scipio

amittere

hostem superavisset et Carthaginenses ad amittendum

ty/my

^{illos homines} hos viros, coegisset ^{pacem} ut ^{unius} ex eius (consilio faciendam esse).

L. 106. Plk. 148. Nr. 3. Den 20 September.

(Duo amici, qui communiter iter faciebant, casu
in ursum ingentem inciderunt. Ubi ²ursus ¹eos vidit,
eos aggredi coepit. Duo amici panore magno capti sunt,
nam propter propinquitatem periculi et exiguitatem tem-
poris difficillimum erat evadere.) Alter in arborem
magnam insiluit, sed alter, qui ^{tanta} peron celeritate [tam la su
magna] effugeret ^{erat} potuit, se humi prostravit et ibi immo- poterat
tus mansit, spiritum retinuit (et) omnia vestigia vite
repressit, ut ursus putaret eum mortuum esse; nam se - putaret
audiverat ursos homines mortuos non attingere. Ubi ²ursus ¹
ad eum accessit et vidit eum immotum manere om-
niaque vestigia vite ³extincta esse, credidit eum mor- extincta
tuum esse et eum reliquit, postquam totum ejus cor.

3 Föhringh. og i Reglen i Genrebekendelse. kun to Tider: Pres og Imperf.

skali? skali?

quæ maximeque hinc caput ore suo perterritavit. Ubi in-
prostraverat suis abiit, is descendit, qui in arborem ascenderat, et is, qui
my / ay se hūmi prostraverat, iurevit.

L. 762. - Nr. 4. - Den 27 Sept.

Proficiscere Athenas: ibi domus vera ^M Musarum
est. Sol non semper eodem tempore oritur. Morere iuven-
in nis. stulte et comitare patrem ^{ad} in inferos. Moriemur
monendum est quamquam volumus nam omnes homines morientur. Homi-
putantur nes non tam nequam sunt quam sepe ^{putantur} creduntur. Altera
Alia- Alia animalia longum tempus, altera breve tempus vivunt,
eodem, quo altera moriuntur eadem die, qua nascuntur.

Nr. 5. Side 107. Plk. 149. Den 4 Oktober

(Lūm Leo) aliquādiū venabris esset, fessus vena-

venando ^{ndo} hōne et aestū solis, in partem densissimam silva quietum

Omnia in

intravit. (Hæc) parte silva nonnulli mures silvestri ^{hab.} inco-
tauerunt, ^{Tum} haurerunt, lascive ^{ba} discurrebant et ^{debant} tæperunt; magnem ^{autem} leonem discurrebant, lū-
qui dormivit, non ^{ba} videbant. Casū ^{ba} aliquis mūrū in dor. ^{debant} magnem
sūm leonis ^h insituit, ^h Hæc re ^c leo (somno ^c excitatus [est]) ^c surrexit dormebant, unū
et ^{per} suo pede ingente ^{per} mūrū ^{per} parvū, qui ^{per} pavore ^{per} magno ^{per} capi. ^{per} mūrū, par-
^{culpus} tūc est ^{per} arripuit. Sed cum ^{per} leonem ^{per} obsecravit et se ^{per} grati. ^{per} vni, ingenti
am ^{per} latūrū esse ^{per} pollicitū ^{per} sit, leo ^{per} mūrū ^{per} incolumem di- ^{per} obsecravit, polli-
mesit, quāquam ^{per} magnopere et ^{per} mūrū et ^{per} eius ^{per} gratiam ^{per} crebitū. ^{per} celatūrū
contempsit; ^{per} ^{nebat} (nam) ^{per} mūrū, animal ^{per} tam ^{per} parvū et im. ^{per} contempnit
heille / leoni, regi ^{per} animalū, gratiam ^{per} referre ^{per} posse (non ^{per} pū- ^{per} ^{existimat} neque enim
lavit)

g. / m

Nr. 6. Pl. 104. Side III. Dec. 25. October.

clino

Lupus aliquando canem bene saginatum vidit. Tu fe-

lix es, lupus exclamavit, sed ego infelix sum; nam fame me

cruciat, omnes homines me oderunt et detestantur, omnes te

amant. Canis tum oravit, ut se in urbem comitaretur,

ut felicitatem eandem persequi posset. Lupus cani gratias

agere egit et eum secutus est. In praesentia lupus collum canis glabrum

quae dicitur piloque debitos esse animadvertit. Ab eam quasivit, quid

aliquis rei causa huius esset, numquam dominus eius eum catena vinceret

poterat. Canis rem se ita habere non negare poterat. Sed cum lupus hoc

inquit, animadvertisset, dixit: Libere vagari, ut quamquam saepe fame

libertatem servi. crucior, tamen libertati pro servitute praefero. Cum lupus hoc

lupus, posset ea in locis dixeret, canem reliquit se eos in locis ubi libere vagari poterat

cepit
retilit.

vincio
vincio
vivo

vito

labor (abstract): Arbeit, Mühe, Anstrengung; opus (abstract or konkret): Arbeit, Werk; opera (abstract): Arbeit, Kunst, Genese — opem Hülfe, opus Kunst, Ritzwerk

Nr. 7. Plk. 88. Seite 207. Den 8. November.

Narratio ^B quæ existim Archimedes habuisset.

Archimedes, mathematicus clarissimus antiquitatis, Syracusis
anno ducentesimo octogesimo septimo ante Christum natum

natus erat. Inter alia machinam invenit, et eum Hiero rex, quod opus
magnopere hunc laborem ^{ad} miratus est, Archimedes exclamavit: "miratus esse

dicitur: "Da mihi (locum), tibi stem, et ^{tellurem} mundum movebo."

Fortuna ei potestatem ingenii suis artibusque ejus adhibendi pro pa- ^{ocasionem praebuit}
tria fecit, quam tres annos machinis artificiosis contra Marcel- ^{at}
limum imperatorem Romanum defendit, qui eam terra mari- ^{sua, adhibuit}

que obsessit. ^{Vi} ^{urbis} tandem anno ducentesimo duodecimo ante ^{obsedit. Vi}

Christum natum expugnavit. Marcellus qui multa de mathema- ^{expugnata est}
tico claro audiverat et eum etiam tum vivere sciebat imperave- ^{rat, ut vita ejus parceretur.}

rat, ut vita ejus parceretur.
+ quia navis magna in terra per paucos homines moveri ^{possit} potuit. ^{g / og videt}
^{possit}

Nr. 8. Plk. 88. Side 207. Den 22. Nov.

capla

Et si urbe repugnante tumultus et turba infinita non

Archimedi

orba esset, Archimedes indubitate parius esset; Romani enim

parium

cupiverunt Graecum clarum viderent et admirari. Sed hoc non factum est. Archimedes in studio artis sua ^{ita} tam defuit erat, ut

sentiret

(non urbem repugnata[m] esse sensit. ^{tunc} Cum miles Romanus ei

appropinquaret

appropinquavit, exclamavit: "ave circillos meos conturbare." His

ore conturbat

verbis miles offensus est; stricto gladio gladium suum strinxit et Archimedem

querens

percussit, non querens, quis esset. Marcellus mortem Archi-

aegerime

medis ^{aegerime} valde aeger tulisse cumque honore omni sepelisse dicitur.

Multis annis post Cicero casu sepulcrum Archimedis invenit

et se, Romanum, sepulcrum Graeci clari invenisse gloriatur.

Versioner.

Nr. 1. - Particula II. Højke II.

[33] 311. Nr. F.

I Aaret 443 efter ^{Roms} Syens Grundloeggele zik Højkepillerne, der var

opbragte

opbragt over, at de nærmest foregaaende Consuler havde forbudt dem at opise i ^{helt hellig} Jupiters Tempel, hvilket var en Forlevering fra gam-
le Dage, i en ^{i sandt Hjør} Solonne bode til Tibur ^{sees der} [i saa fulde et Dags] at der ikke i ^{Roms} Syen var nogen, som kundes spille for ved Ofringerne. Reli-
gios Betænkelighed herover greb Senalit, og man sendte ^{Herodes} Esandres

med dem. Bøked, at

til Tibur, for at Tiburterne skulde ^{se at sige for} påbyde ^{R. Lige} dem, at disse Folk i-
gen skulde slutte sig til Romerne). Tiburterne lovede det vel-

villigt, og efter at de først havde laded dem berede til deres Raad

men

kun opmuntrede de dem til at vende tilbage til Rom; ^{det var} fra de ikke

hager

vilde lade sig berage, ^{toget} for Tiburternes sig i Lag med dem efter en

som velop var paa
sin Stads over for
dens Slag Folk.

Plan, der ikke lod Menneskeras Skarpsindighed noget tilbage. Saa

en Højkeidag
indbyder

Højkeidagen indbød nogle nogle og andre andre under Paaskud

nogle Mand i Tibur blev sine of R.

invalide Spil til F.

Spil, lader

af, at de vilde fejre Julmaaltidet med Sang, og de lovt dem jylde

og her gaaer de
hvi i Borte med al
oversigt, her -
(Hjælle, Hvi, idem)

sig med Vin, ^{og, hveder} efter hvilken den Slags Folk er - man kan maaden sig

i Reglen
hvis, blytning

- begærlige, indtil de faldt i Løsn; og de paa kastede de defforende

hvis de de faat 2. Kannerer

paa Arbejds vogn og bragte dem til Rom; og de mærkede det ikke for

inogel

Højlepullerne

de til deres Fortællelse, hvi om af Ri, vognede i fildt Dagslys paa Torvet, hvor man havde
end Slagslet - overraskede dem, svinge i Rovedet af Pisen, som de

korer

ledet Vognen stor
var, idet Arbejds vognene skod tilbage paa Torvet. Da skede der en

skimpet F. sammen

Sammenkimling af Folket, og da der var udvirket, at de forblev,

man havde faat dem til at blive

blev det tilsvarende dem, at de tre Dage hvert har, hvi med

pprskede under

Sang og med dem nu brugelige Hovingenhed, maatte skryde om

løsligens Lydelighed, som an er skumbet

man: omkring

Spil

gennem Løgen, og de, som skulde spille for ved Springene, fik igen

Ratten - tilbage

Loos til at give i Templets. (Livius).

Kulu-Petersen

my []

Paricula II. Lykke I.

Lom et Eksempel paa de stedsbefælde, i hvilke man søgte
 at trænge ind til ^{Saget, hvor Parient skan med Træskand, og} Sandheden ad ^{Udbæjnings} Vej ^{hinder} fremfører Cicero følgende:

den sande Sammenheng ved ^{hinder} Føtning, fremfører Cicero følgende:

Vejen

Saa en ^{del af} Vej indhente en Mand en anden, der rejste til Mached
 og førte en temmelig stor ^{del af} Sum Penge med sig. Med ^{hans} denne, gav

til
 for ham paa

han sig som det meeste altid plejer at gaa, i Samtale paa ^{den} Vejens,

og ^{der} Følgen bural blev, at de besluttede at forbruge den om talte

narmere ^{der} Selskabs

Vej i al ^{der} Frøidighed. Da de ^{derfor} var taget ind paa ^{den} og sam-

der

me ^{derfor} Føtningsted, bestemte de at spise til Middag samtidig og at

lægge sig til ^{at} Ro ^{i d. Rand} samtidig paa samme ^{den} Sted. Da de havde indtaget

brød de op fra
 Bordet og gik til
 Ro

(Middagsmåltidet, ^{gik de til Seng} lagde de sig med for at sove, der. Men da ^{der} der

samtal Steds

væren (thi at det var ham, skal man senere have opdaget da han

var bleven grebet i en anden Misgæring) havde ^{der} benvendt sin Op-

mærksomhed paa den ^{der} lidtsvarde af de to ^{der} naturlige ham, som ^{der} har-

de Sengene, ^{gik han ind til dem} raadte han til, om Halten, da han havde lagt
Hætte til, at de allerede, som det pleyer at gaa, var fast paa Grund
af deres Fræthed, og trak et Sværd, der saa mærved og tilhørte den
anden af dem, ham, som ingen Seng havde, ud af Skeden og
dræbte den første, ^{tog P. til sig} røvede Sengene, stak det blodige Sværd i Skeden
igen og begav sig selv tilbage til sin Seng. ^{Manden} Han var med hvois
Sværd dræbt var bleven forvret, stod op lange for Sagens Frembrud
og kaldte paa Gang og flere Gange paa sin Lederger, han mente ^{ikke en, men}
da, at han ikke svarede, fordi han var overvældet af Stormen;
der tog han selv ^{han var all for fast} et Sværd, og hvad andet han havde bragt med sig,
og drog ene af Sked. Ikke lang Tid senere raaber Brovædlen op, at der var daarr
Manden er bleven dræbt, og sammen med nogle Lærke følger han ^{en Mand ihjel.}
ham, som var draget ud tidligere. ^{han følger} Paa Vejen græber hans Manden,
trækker hans Sværd ud af Skeden og finder den blodige. ^{der blodigt}

bliver Manden føit til Rom og sat under Arrest
fjerde Manden til Rom, og han bliver anklaget. (Cicero)

77

Kiel-Beseren

Particula II. Stykke 3.

Den fra oldgammel Tid navnkundige Pythodorus og
meget erminke den smukkeste og med ansæfflige By paa denne blev ^{angang} indestillet
og rigt udsmykket og angrebet af Demetrius, en efter sin Alder meget berømt Felt-
af sin Fædres herre, des som Folge af sin Hyndighed i Belejringskunsten og
købe F.; og de af sin Smidhed til at anvende de opfundne Krigsmaskiner til
ham opfundne at erobre Byer / sik Tilnavnet Πολιορκητής (Skadbelejereren).
Maskinens Indbyg. Ved denne Lejlighed beredte han sig under Belejringer til at
bed; den; et af angribe, plyndre og ved Udebrand ødelægge (nogle Huse, der
af Staten bygget Hus, den
Staten bygget Hus var bygget paa Statens Foranstaltning, og som laa inden for By-
ødelægge områder, kun under Beskyttelse af en lille Troppstyrke. Det af
Her i dette Hus disse Huse fandtes det meget bekendte Stillede af Palæus, der
Palæus. B.

skjædes —, ^{Hand} ^{berømt}
var udført af den norske (udmærkede) Maler Protogenes, og
soms var] et Arbejde, hvis Skønhed og Fortrinlighed han, opf. Demetrius
uatskadede ^{irreclighed}
ende, som han var, misundte Rhodierne. Rhodierne skik-
ker / ^{mand} Sendebud til Demetrius med følgende Brev: „Hvad
Mening, lader de sig, er der dog i, at du vil tilintetgjøre det sigende
te Billede ved at lade slippe Ild paa Stuen. ^{Hvis det virkelig} For hvis du Huset.
overvinder os alle og erobrer hele denne By, saa kommer du ved vil komme
Liggen ogsaa i Besiddelse af Billedet i hel og ubeskadiget Stand, dette Billede
^{men hvis Billedet bliver, at du vil fornaar et -}
hvis desmod du ikke kan besejre os ved Sejringen, bider vi
om, at du vil overveje, om det ikke vil være vanærende for
dig at have ført Krig med den afdøde Protogenes, fordi du ikke
har kunnet besejre Rhodierne (ved) Krig. Da han havde hørt kunde
Sendebudene sig dette, standede han Angrebet og skænnede Sendebudene
brude Billedet og Staden. (A. Telliüs)

Partholola II. Stykke VII. Ligne 1-20.

pint. Bekendt er den Tjannmorder, der, da han var bleven gre-
 ket, frendt han havde fuldendt sit Værk, og lagde paa Tjann-
 kens af Hippias, for at han skulde angive sine Medridere, navn-
 unde Tjannens omkringslaaende Vemmer og dem, for hvem
 han vidste Tjannens Liv og Velford var særlig dyrebar, og da
 Hippias havde givet Befaling til, at de hver for sig skulde dræ-
 blev. kes, efterhaanden som de [var] blev [in] nævnt, sagde Morderen til
 ham paa hans Spøgsmaal, om der var nogen tilbage: "Hvem du";
 dyrebar ikke. Thi jeg har ladet nogen anden, for hvem du var ket, tilbage.
 Det var som Tjannens rette
 som d. Tjannens Thede, (bevirkede, at han, [lod] [ikke] Tjannmorderen
 gav - en Haanti- en hjælpsom Laand og nedbøggede sin Tugt med sit eget
 Tjannere
 var. Sværd. Hvor meget mere ^{var} da ikke Aleksander en Mand
 af den paa M med Hjerte paa rette Side! Da han havde læst sin Morder

dyrebar ikke
 Det var Vredens,
 som d.
 gav - en Haanti-
 Tjannere

et Brev fra

hvorn han blev advaret

Brax, der bragte ham en Præmisdike om, at han skulde tage

sig i skæp for dages Tilværelse, drak han uden at see paa ham

med det af den Drik, som han havde modtaget; han sagde

mere lid til sin Ven. Jeg roser Alexander saa meget desto

mere for dette, fordi ingen i den Grad har været Slave af

Udreden; om en je sjældnere Seltskerkele hos Regenter er, desto

mere for dette roses. Noget lignende gjorde ogsaa den

Cæsar, der bringte Lejren over sine Medborger meget mildt, følgende

da han havde faaet fat paa de Brevkasser, der var sendt til

Lucius Pompejus af dem, der syntes enten at have skæmt paa

Modpartiet eller selv ikke paa noget af de to Partier; og hvad

de har dem.

idet denne berber

te paa at jagte ham

blæst

en Drik

han skolede mere

paa sin Opførelse

naar Tælling var

om hans Ven

og

stærke

Selvskerkele

fulgende

i opnaaede

Kasser med Breve

Folk, som

h. s. Side

og

Particula II. Stykke VII. Linie 1-21.

Titus Quinctius Flaminius kom som Sendemand til Kong Antio-

chias, hvem baade den Omstændighed, at han havde givet Hanni-

bal Tilhold hos sig efter Antiochus's Døds og Hæigen, der var

begyndt mod Læmnes, gjorde mistankelig for Romerne. Ved

den Lejlighed sendte Prusias, hvem baade den Omstændighed,

da han havde haft den første Samtale med Flaminius, skede

Soldater hen for at holde det Hus, Hannibal bebode, omringet,

hvad enten nu han gjorde det fordi Flaminius blandt an-

det havde udtalt Besygtelser til ham over, at den Mand havde

de Ophold hos ham, som af alle levende var mest fjendelig sin-

det mod Romerfolket, og som havde været Ophavsmand til, at

først hans egen Fader nedgjorde Krig mod Romerfolket, og der-

med, da dens Slægt var bleven knækket til, at Kong Antiochus

kan have gaaet

1683. 24.

Da

under Besættelsen

at han havde den som
de gik, og havde
haand alle Leiligheder

indtægt sig. ^{Fr. og det R.}

^{Fr. inden var, at Prusias selv}

gjorde det samme, eller (han gjorde det, fordi han selv for at ^{Grunden var den}

^{gik - til Taler} indgyrde sig hos den tilstedeværende Flamminius og ^{Fr. under hans Stovmand} bad Romerne at Fr. selv

(fattede den Plan paa egen Haand) at lade Hannibal del-

te eller overgive ^{han} i deres Hænder. Hannibal havde altid (i sine eg- ¹⁷¹² Vld.

ne Tanker) forudset, at hans Liv vilde gaa en saadan Ende, ^{Endeligt vilde komme paa en saadan Maade}

idelt han baade saa Romernes iforsvorne Hæd til sig og ikke ^{klart} klart, det ikke

rigtig satte nogen Lid til Kongernes Lofter, ja, han havde endogsaa ^{Belighed} ^{Fr.'s Belighed kendt han og} Kongens Belighed

lært Prusias's Karakterløshed at kende, ^{og som for det i Romerne havde han} han havde ogsaa fryg-

telset for Flamminius's Ankomst, idelt han ligesom havde en For-

lelse af, at den skulde blive skæbnesvanger for ham. Da han vid-

ste, at alle Vegne alt var fjendtligt indstillet imod ham, havde ^{var omgivet af}

han, for at det altid kunde staa ham en Vej til Tilflugt aaben, ^{Fr. var}

^{had indtæ} lavet sine Udgange fra sit Hus, og af dem var nogle skjult, for ^{skjulte}

at de ikke skulde blive spæret af Vagter.

Particula II. Stykke VII. Linie 27-42.

den lunge Haand,
hvormed Kongen
herker, bevirkes.

den lunge Haand, hvormed Kongen hersker, bevirkes
Men (næst Kongen udløser et strengt Regiment, og følger

opsporet
langstule Omkred.
sen o. man

den), at indet, som de ønsker skal opsporet, bliver ukendt for dem; paa
opsporet undgaar Spidsgele) Løst
langstule Omkred. Omkred. man
alle Sider omgav Soldaterne Løst med Vagtposter saaledes, at ingen

kunde slippe bort derfra. Da Hannibal havde faaet Melding om,
at nogle af Trængers Soldater skod paa Pladsen foran Indgangs-

den mest afs. d.,
som lod -

døren, forsigtigt bær at flygte gennem den Bagdør, der laa [værlig] mest
afledes og dannede den mest skjulte Helgang; men da han havde
mærket, at ogsaa den var opværet af de sammenstømmede Soldater,

at de indetalede
var lænet nogen
Måne gennem-
han en
som for længe
havde søgt for
at han rede med
slige J. for Gje

og at Løst til alle Sider var indelukket af de opstillede Vagter, for-
langte han den Gifte, som han gennem lang Tid havde haft staaen-
de rede for at bringe den i et saadant Tilfælde. Lad os, sagde han, blyvi

saatamme. Løst
organomet Hand
Langfrøkket

Pomerfolket for dets langvarige Belysning, riden det mener, at det
er det for
Langfrøkket
organomet Hand er det for langvarigt at vente paa Aldingens død. Dog skal Flaminius

hverken vinde en stor eller minderværdig Sej over en uaabent og
 forraadt Mand. Men alene denne Dag vil tjene til Guds forherligelse. Men her A's. Led
 meget Romerfolket. Thi de har forandret sig. Se mit vensende Po- her skiftet, vil see
 merus Fædre advarede forud Kong Pyrrhus, dets værnede Fjende, Leder
 som stod med en Hær i Italien, om, at han skulde tage sig i
 Agt for at blive forgiven; disse derimod har som Legal sendt en Meending
 forhenværende Konsul, for at han skulde overtale Prussias til
 den Forbrydelse
 paa en forkynderisk Maade at dræbe sin Gæstevær. Iernest udtal-
 te han Forbandedes mod Prussias ^{Person} Liv og Kongedømme, og idet Forbandede
 han kaldte Gæsteværskabsguderne til Vidne paa, at Prussias havde Pr. selv
 brudt ^{sin hellige Trokæbelspligt} sit Trokæbelspligt, komte han Begjæret til Bænden. Saaledes sin hellige
 døde Hannibal. (Livius 39. Bog, Kap 51). Trokæbelspligt

Niels Petersen.

Particula II. Stykke XIII. Linie 1-20.

Lucius Papirius Cursor var en Mand, der ikke blot var

sin aldrig afviede Viljesstyrke

freragende ved sine store aandelige Evner, men ogsaa ved sin

sin aldrig afviede Viljesstyrke

legemlige ^{Kraft} Styrke. Han var ^{af} *blant* ^{hans} *slægtens* ^{var en} *deres* ^{led} *af en* ^{led} *overordentlig* ^{led} *Styrke* ^{led} *og* ^{led} *en* ^{led} *overordentlig* ^{led} *Styrke* ^{led} *og* ^{led} *en* ^{led} *overordentlig* ^{led} *Styrke*

Fodaftryk: Høgholdbarhed. Led?

hed, hvilket ogsaa har givet ham hans Titelværk, og han skal

alle sine sandhedes

(i sin Tid) have været alles Overmand, naar Tiden var om) Sob,

flittig

hvad enten det skyldtes hans Bøns Styrke eller ^{led} *meget* ^{led} *Styrke* ^{led} *og* ^{led} *en* ^{led} *overordentlig* ^{led} *Styrke*

til Livs

skal ogsaa have künnet sætte en ^{led} *Mængde* ^{led} *Mad* ^{led} *og* ^{led} *Vin* ^{led} *ved sig* ^{led} *og* ^{led} *en* ^{led} *overordentlig* ^{led} *Styrke*

heller skal Krigsfjenden saa vel for ^{led} *Todfolket* ^{led} *som* ^{led} *for* ^{led} *Pythieret*

have været ^{led} *strængere* ^{led} *under* ^{led} *mogen* ^{led} *end* ^{led} *under* ^{led} *ham* ^{led} *, fordi* ^{led} *han* ^{led} *aged* ^{led} *legemes* ^{led} *kunde* ^{led} *udholde* ^{led} *, hvad* ^{led} *det* ^{led} *skulle* ^{led} *vars* ^{led} *af* ^{led} *Meget*

og/aa

selv var ^{led} *ustrækkelig* ^{led} *til* ^{led} *Arbejde* ^{led} *; Pythierne* ^{led} *skal* ^{led} *endogsaa* ^{led} *engang* ^{led} *have* ^{led} *vovet* ^{led} *at* ^{led} *bede* ^{led} *ham* ^{led} *om* ^{led} *at* ^{led} *han* ^{led} *til* ^{led} *Gengæld* ^{led} *for* ^{led} *en* ^{led} *af* ^{led} *dem*

vel gjort Arbejde

godt ^{led} *udført* ^{led} *Bedrift* ^{led} *wilde* ^{led} *hade* ^{led} *dem* ^{led} *slippe* ^{led} *fri* ^{led} *for* ^{led} *mogen* ^{led} *Arbejde* ^{led} *; men* ^{led} *han* ^{led} *svarede* ^{led} *dem* ^{led} *; For* ^{led} *at* ^{led} *Fikke* ^{led} *skal* ^{led} *sige* ^{led} *at* ^{led} *Fikke* ^{led} *har*

et vel gennemført Arbejde

men han svarede dem: For at Fikke skal sige, at Fikke har

eftergives, og end den Digt, at Trossigt skal
 faaet noget at begde eftergives, fritager jeg jer for ubehaget at skulle klappe. Oggen
 klappe Hælene paa Oggen, naar I stiger af dem. ^{er stædig} Flantraand. Indvandr Lea de
en ualmindelig
Kægt i denne
Hænds Kløft
fuld
 bevandede med stor Kraft sin Myndighed saa vel over Fortuends
 feller som over Hedborgere. Prætoren i Praeneste havde, da haer ^{som Følge}
 var bange, ^{og vil noget traag til at føre,} temmelig langsomt forsk sine Soldater fra Reservestillingen
 frem i første Slagorden, da Cursor, spadserende frem ^{til Fronten}
 og tilbage foransit Felthæret, havde givet Befaling til, at ^{Lad det ham kaldes}
 denne skulde kaldes for ham, beordrede han en Liktor ^{Be-}
 (gener) til at skaffe en Øse til Veje, ^{si parare} til hvilken Befaling han, at give sin Øse
ride
lammes af aar
læs af Røddel
 da den af Skrek halv døde Praenestiner stod for ham, fjede:
 "Hil, Liktor, bring denne Rod, der er ubehagelig for de spæde ^{af Kløften}
 rende, af," hvorpaa han sendte Hænder, der var grebet af ^{Folk, som gæstner}
 for at skulle lide Dødsstraffen, bork efter at have idømt ham Dødsstraffen
 en Bøde. (Liviüs) [m] j g

Particula II. Itk. 15. Linie 1-25.

andre t. ^{andre t.} Hvis muligvis nogen af eder, Dommere, eller af de tilstedevæ-
 er optraadt
 er optraadt rende ^{er optraadt} undrer sig over, at jeg, der i saa mange Aar har deltaget i
 private Sager og i Kriminalprocesser paa den Maade, at jeg har
 skiftet Sind ^{ikke dygt at fatte nogen} forsvaret mange, men ingen skadel, ^{skiftet Sind} om pludselig har faaet et an-
 det Sindlag) og indlader mig paa at anklage, ^{da vil vedkommende}
 naar han love de, hvis han kender Anledningens og Motiverne til min Bestuelse,
 -- at kende paa en Gang baade bifalde, hvad jeg gør, og (under alle Omstæn-
 digheder) mene, at der ^{visselig} ikke er nogen, der som Anklager bør fore-
 trædes for mig i denne Sag. Da jeg havde været ^{Rættens} Rættens paa
 Sicilien, Romme, og ^{med min Forbedelse} (da jeg) havde forladt denne min Virke-
 steds (efter at have foretaget mit Embede) saaledes, at jeg hos alle Sicilien-
 ne efterlod et godt Navn, som sent vil gaa i Glemme, om min
 or tiltalende og varig ^{Erindring} blev ^{blev Følgen heraf den} Følgen heraf Rættens og om mit Navn, (er det om gaaet saaledes), at Sicilien-

i højeste Maaal

Ejendoms

mente at kunne bygge et stort Slot, men ogsaa til en vis Grad paa mig, naar
han faaet den Anskuelse, at det bliver at varme om deres Ejendele,
de dogle Uorn for Eje og Velford
forden foerd og fremmet at paakvile deres mange gamle Be-

ment, at der ved
Liden af deres Høne
skulle, - , ogsaa
- fra min Side var
sind deres - Be-
skyttele

skyttele, saa ogsaa i nogen Grad er overdraget mig. Nu er de

^{tilsamme} alle, plyndrede og plagede, gentagne Gange kommet til mig for
^{mishandlede} ^{mange} alle, plyndrede og plagede, gentagne Gange kommet til mig for
bede mig om at paakage mig deres Forvar i Proessen om alle deres Sag og Forvar

^{paa deres Kone} alle tilsamme
mishandlede
hider deres Velford

Ejendele. De sagde (sagde), at jeg ofte havde lovet, ofte skille i lidig,

at jeg ikke, hvis der ^{indtraf} skulde komme en Tid, da de traagte til min indtraf.

Hjelp ved et eller andet, vilde svinge deres Interesser. De sagde, at

^{sagde de} Tiden var kommet, imidlertid ikke mere til, at jeg skulde forsvar

^{indtraf} deres Rettigheder, men til, at jeg skulde forsvar alle Provincens

Velsere

Beboeres Liv og Velford: nu var det kommet saa vidt, at de ikke

angang havde Gæder i deres Byer, til hvorn de kunde tage deres Til-

flugt da Gajus Verus havde taget deres høfellige Gædebilleder bort Gædernes

fra deres helligste Templer.

[17] 1/2

Particula II. Stykke 15. Linie 45-46

Vellyst ^{al.} Alt, hvad ^{Vellyst} Overdaadighed, havde kiønnet drive det til i et
 alens Uerlighed skens Uerlighed
 Pindler ^{Pindler} skændigt dromed, Gænsomhed under Form af (Afskaffelse) Lavesygge
 Ran ^{Ran} den ~~hede~~ Udslog i ^{hørdeløst dromed} Eoverier, og ^{over} Formodighed det af gibe sig i For-
 greb maattet taaly af dem, en Hætholde
 apslaa en Bøn, som de bad og bnfaldt mig om, angte de, at jeg ikke vilde afvise dem, der
 med Knofald blev rettet til mig af dem, som ikke burde behøve at
 sellet til mig af dem, som ikke kom til mig med deres opmukke Bøn, og hvorm det ikke sommede sig
 bårde bygge no- bygge nogen med Knofald
 gen med Knofald at afle Bønnen til nogen anden, saa længe jeg var i Live. Jeg var
 del gyste mig om bedrovet over og meget ked af, Sommer, at jeg blev bragt i en saadan
 og gik mig nær til daat Valg
 Hjerte at j. skidles taal. Skilling, at jeg havde Valget imellem at skuffe det Folk, der havde
 Folk. ^{Bevættelse} bedt mig om ^{eller ogsaa} Hjelp og Bistand, i deres Raab og Bønnen af Omstan-
 gaa over dighederne og min Pligtfølelse, at lade mig bevæge til at optræde
 som Anklager, ^{rettes} til ^{eller} Sreds for, at jeg lige fra Ungdommen af havde of-
 ret min Tid paa de de i O. C. havde en, der kunde an-
 da. ret mig for at forsvare Folk. Jeg sagde, at Guinius Becchius var deres

7den, der skulde
have dets Sag

Legge og få dets Sag

Forsvarer, kilmud da han havde været Advokat i dets Provins. Men det

Hjælpe middel, ved hvilket jeg haabede, at jeg kunde slippe for denne

medvirkede tværtimod meget stærkt min Hensigt

Ubehagelighed, havde netop det modsatte til Følge for mig; thi Likvider

(i alligevel)

ne vilde meget lettere have fortaget mig for dette Lov, hvis de ikke

denne Mand

hadte kendt ham, eller hvis han ikke havde været Advokat hos dem denne Person.

Tjenstallig

Forskab med hellige Røtter

Forsilled

Det er Pligtfølelse, Redelighed, Hæder, det Eksempel, mange gode

Jeg lod mig da
til sidst, domme,
led af - til den
Opf.

Mand

langtids

Enger har givet gammel Ledvane og fra Fedrene nedarvet Hæd

Domme,

og Brug, der har indgivet mig den Opfattelse, at jeg kunde paatage

dette byrdefulde

etter mit eget men

mig Byrden ved disse Arbejde og (ikke) Hver ikke for min egen

etter n.v.'s Tare

Skuld, men som Følge af de Forhold, hvorunder mine Venner

lever.

Niels Petersen

7

Particula II. Stykke 19. Linie 1-26

Kong P. af Makedonien

Da Makedoniens Konge Ptolemæus, havde overgivet sig til Romerne

for at blive stillet for

ne og blev ført ind i deres Lejr frem for den romerske Konsul, Lucius Cornelius

Paulus, rejste Konsulen sig op, og efter at han havde bekyndt de andre

de tilstedeværende, at de skulde blive siddende (sed) række han, idet han

gik led's frem, den indtrædende Konge sine højre Haand og rejste

lod sig synke

lod sig synke

(uden at lade ham rose)

(og hindrede ham i et)

ham op, da han kastede sig for hans Fødder, og ydeller billedt han ham

førte - Barakker

førte ham (personlig)

Barakker lod ham

at rose ved sine Kne, men lod ham føre ind i sit Telt og fage i Telt

tillygte til at møde til Svar

Del første Spørgsmaal

Lede ligger for dem, der var kaldt til for at deltage i Krigsraadet

af hvilken Forsættelse han havde følt sig i

Del anden Forsættelse

Det, man først spørge om, var, hvilket Slæde der havde bevaaret ham stærkt det vil til at - med sin Medfølelse og Trøst, at han i sin F. sette sin Form - paa til med en saadan Forbikelse at indlade sig paa en Krig med Romerne

til, i hvilken han vilde hængte sig selv og sit Rige i den yderste Fare. Da

animo, quo

helt Forsætningen paa

Kongen i en lang Tid har ville, men han udgød Tårer

han nu, medens alle omkring ham, med Sjælene færdede paa Jorden efter

lang Tids Tavshed begyndte at græde, tog Konsulen a blev Indtil og sagde:

varer - da du overtog Regeringen

Hvis du havde medtaget Kongerædigheden som iingehand, vilde jeg

finde det mindre paafuldsomt

visselig have undret mig mindre over, at du havde vaad ubekendt med hvor meget de

saadanne Forhold, end Romerfolket vilde have vaad strengt imod R. in Venetien og

dig enden som Ven eller Fjende, [hvad Grund er det] nu deimod, da

du havde deltaget i den Krig, som din Fader foik med os, og seer haade

ne kunde hviiske dem Fæd, som vi med den største Trofasthed har Freden kuyfster

kan jeg ikke forstaa, hvilken Mening der var i den Politikk. (Austledelse)

holdt [si] over for ham & at du hellere vilde have Krig end Fæd

(som du kendte af Erfaring baade for Krig, hvori du havde faaet det

med et Folk, hvis Maaft i Krig paa den ene Side og Trofasthed i

Kraft at foie, og for Fæd, hvori du havde lovt det Redelighed kendt)

Fæd paa den anden Side du havde lovt at hende? Da han lige saa

lidt varede paa Anklagen som paa Spørgsmaalet, sagde Kongens

Hvorledes end dette er sket, om det nu er ved menneskelig Vild- skylde

faerde eller [gründet paa] Tilfældighed, eller [det har vaad en] Mod-

vendighed, saa vaad dog ved godt Mod. Romerfolkets Mildhed,

der er bekendt ved den Behandling, mange Konger og Forkællag har uret sig til

hendes mange Tilfælde ved offes

byder dig - Heab, men næsten
har faaet, giver dig ikke blot Grund til at hadde paa, ovenfylder dig
af indet andet skal tines dig
naesten en sikker Forvisning om din personlige Sikkhed."

Particula II. Stykke 20. Linie 1-21.

186

noget
Gallere
Vestkian
som saaledes
sine Li.
At ham
; disse; mig
most deres Hige
da
alt for

F. Aaret 568 efter Roms Grundlæggelse (Aaret 185 f. Chr. F.) drog
noget hinsides Alperne hjemmehørende
dig hans alpineke Gallier over [Alperne] igennem Passer, som en hidtil u-
kendt Vistannede find i Venetia^{en} og udvalgte et Sted til at grundlægge
en By. Da de havde senere Konsuler, Marcus Klaudius, der havde faaet
Gallien til Provins, førte Legioner frem mod den nye By, underkastede
Virkereads sine
Gallerne sig; de talte 12.000 bevalrede Mand. De fleste havde Vaaben,
maatte de, hvor vidst de end vilde, udlevere
blev til deres store Angrebe taget fra
der var rovet fra det aabne Land. Disse og hvad andet de enten har-
dem, ligesom hvad andet -
de rovet paa deres Plyndringstog i det aabne Land eller bragt hid med
sig, blev taget fra dem, skønt de var opbragte derover. De skikkede Send-
mand til Rom for at klage herover. Da disse var ført ind i Senatet, for-
klarede de, at de, da menneskemængden i Gallien var alt for stor, af

Mangel paa Land og af Fattigdoms var bleven tvungen til at søge sig

tvungen af-
var

^{Hjemstavn} en ny ^{By} og derfor var gaaet over Alperne. Paa ^{de} ^{Steder}, som de saa

ligge ^{som Fokener} saa udyrkede hen paa ^{Grunde} af Mennesketomhed, havde de bladet sig som Fokener

med indem at gøre nogen Vret derved; de havde ogsaa taget fat paa

^{Bygger} at anlægge en By, hvilket var et Bøvis paa, at de hvooken var kommet

at ^{ore Vælt} imod forvoldeligt at kaste sig over ^{Landet} eller ^(over) nogen By. For siglig nogen Land et

havde Marcus Claudius sendt Bød til dem om, at han vilde føre By

Krig med dem, hvis ikke de underkastede sig; de havde, ^{da, idet} de fore-

trak om sikker ^{støtt} Tød, skønt den ikke tog sig godt ud, for sig ^{Krig} ^{skikkelig} ^{Trungen}

med dens Tilfeldigheder, ^{deres} hellere givet sig ind under ^{Romnes} snarue

^{i dets Vold} folkets Beskyttelse end under deres ^{Overherredømme}.

* dets i Magt
my

Particula III. Sth. VI.

Da jeg var i Athen, saa jeg (engang) en Filosof ved Navn

Peregrinus [den fremmede], en alvorlig og karakterfast Mand, der op-

holdt sig i en Slags Klybke uden for Byen. Og da jeg knyttigt besøgte

ham, fik jeg ved Herkules mangt et nyttigt og godt Ord fra hans

min Fø

min Fø

varligt tilligt

ærlig mindervordig Kund at høre, og deriblandt, husker jeg, sagde, som jeg nok selv

hvad Usmunden og -
gik, sagde han, ellers
han ikke s.

ærlig mindervordig

Den visse Mand, sagde han, ville ikke s.

kalde ejendommeligt. Han sagde, at ingen [vis] Mand vilde synde,

havde syndet selv om Gud og Mennesker ikke vilde faa at vide, at han syndede;

man skulde nemlig ikke lade være med at synde af Frygt for Straf

eller Vanry og, oven af (over for at fremme og af pligtkyldig Betræbelse for at

Kærlighed (Nidkærlighed for)

udføre) hvad ret og tilbørligt er. Hvis ellers der fandtes Folk, der ikke

erken af Naturen selv eller i Medfør af Opdragelsen besad en saadan

imidlertid
Naar det derimod
drejede sig om Folk,
der ikke enten af Na-
tur eller Opdragelse
var saaledes udrus-
tede,

Tankemaade, at de ved deres egen Kraft og af egen Drift let kunde af-

holde sig fra at synde, havde han den Anskuelse, at de alle vilde

saadanne Mennesker at.

henfaldte lettere til at synde
synde mere af Selbøielighed, naar de mente at kunne holde Synden

skjult og haabede at undgaa Straf som Folge af, at Synden blev for-

dult; men, sagde han, hvis Folk faar at vide, at intet som helst

kan dølges i Længden, vil de ^{tvings sig til} anstrenge sig for at lade være med at

synde, og de vil skamme sig mere over at gøre det. Derfor hørde man,

sagde han, have disse Vers af Sofokles, en af de viseste Digtere, paa

Tungen: Fordølg derfor intet, da Tiden, der selv alt og høievælt, af-

slører alt. En anden gammel Digter, hvis Navn jeg ikke i øjeblikket

kan huske, har sagt, at Sandhedens Gudinde er Tidens Datter.

Skul derfor intet, saasom en, der alting ser
og alting hører, røber alt: det Tiden er.
hans Navn er Tid.

at saadanne H.
ar. vilde henfalde
lettere til at
synde

i saadanne Tilfæl
de, i hvilke,
at I kunde forbl
ve skjult.
dette dølgemaal

vil der blive en del
mere tilbagetænkning
og mindre fjækt

Verslinien

ig:

Particula III. Stykke 8.

blev død, 55

Cesar døde i en Alder af 56 Aar. Han efterlod ved sin

i. at leve længere

Dod hos nogle af sine nærmeste en Klusanke om, at han hverken

el. br sig om, at hans Helbred

(gidet) havde ønsket eller brudt sig om at leve længere, fordi hans Helbred var mindre godt, og at han derfor hverken havde taget Hensyn til,

de hellige Regns Aft. ordsler eller Venners Anmeldeiser

hvad Værterne frøidsagde, eller til hvad hans Venner forkyndte

ham. Nogle mener, at han i Tillid til (det edelige) den bekendte

Resultatning af Senatet, hvori det sidste Senatsbeslutning, ved hvilken Senatet (baade) havde tilkendt

alle ^{saavel} ^{som} guddommelige (og) menneskelige Beskræmminger, og ligeledes i

som - havde aflagt for hans Vel

Tillid til det edelige Løfte, ved hvilket alle havde forpligtet sig til

at virke for hans Velfærd, endogsaa fjernede de ^{sindstegt af Spanier} spanske Vagter, der i

Liivagt (sin tætte Besættelse) af Spanier besættelse med Sørd med Sørd

2 1 ^{foruden} ~~men~~ derimod, ^{foruden} at omgive ham;

at han altid hellere som Gang for alle har villet udsætte sig for de

Efterstræbelser, der truede ham fra alle Sider, end ^{ikke} at tage sig

[] altid

i Aagt for dem. Nogle fortæller, at han plejede at sige, at det ikke saa meget var for hans egen som for Statens Skyld, han blev i Livet.

lit og mange
Gange sagde
laad i hans Inden
see som i Statens
at han var i Livet

^h Han havde allerede for lang Tid siden opnaaet ^{Glans} Magt og ^{Er} i Overflod, del vilde der ikke, dersom muligvis noget tilbødte ham,

eller
men
hvad derimod Sta-
ten angik, vilde
(der dels var) for
det første dens Ro
bliv forstyrret

komme til at herske rolige Forhold i Staten, dels vilde Staten komme til at lide under Borgerkrige under ikke saa lidt daarligere ^{Eerfing} or helt fæstslæst ved næsten alles samstemte Opfattelse:

Forhold. [Alle er næsten fuldstændig overbeviste om], at det saa ^{egot} at sige var efter hans ønske, at en saadan Død ramte ham.

blev ham til
Del.

Han havde nemlig netop engang, da han hos Xenofon havde læst, at ^{og} ^{gav} ^{se} ^{sin} ^{for} ^{sig} ^{leje} ^{at} ^{Agrippa}, mens det stod meget daarligt til med hans Helbred,

[]
Kæser ?

havde givet nogle Indrer angaaende sin Begravelse, med ^{skændigt} ^{fræfde sig} ^{og} ^{for} ^{en} ^{saa} ^{langsom} ^{Dods} ^{maade} ønsket sig en ^{alt} ^{brat} pludselig og hurtig Død,

eller, hvad

ligeledes havde han sagt, for han blev dræbt ^{ved} ^{Donet} ^{under} ^{et} Middagsmaal (hos Marcus Lepidus) i en Samtale, der indgik

[3]
 indro sig alle ^{önstros sigels} sig som, hvilken Sludning paa Livet der var den behageligste, sagt, ^{en} og pludselig og uventet ^{nanet +} my at han foretrak den pludselig og uventede. (Lærdoms).

Particula III. Ark 17. Linie 1-21.

Som naturlige Vandskaller
 af de Sæter er ikke under
 nogle, der kaldes sig sig

Hvor ubillige er ikke nogle Bedømmere af Gudenes Gaver, ja,

^{der kaldes sig Nansen}
 selv nogle Selosoffer. De klager over, at vi ikke i Legemsbrudelse kan

^{Raphed}
 maale os med Elefantomene, i ^{Frønsidels} Kærlighed med Hjortene, i ^(Skind) Sæthed med
 Fuglene, i ^{er overværdet & er} Voldsomhed med Tyrene, over, at ^{panser} Sludning paa Elefantomene

er stærkere, paa ^{panser} Gaadene smukkere, paa ^{Lugtenes} Bjørnene tabtere, paa

^{Lugtesansens Skæpfid}
 Bæverne bløder, at Sludning overgaar os i ^{Lugtenes} Næsens Lugteløse, Finere i

^{Ignorans}
^{Lærts}
^{vid}
 deklidens Vaagfærd, Bjørnenes Sækræft, Bæverne i Alderens ^{Lærts} Hæder og mange ^{vid} dog i den

Sæthed, hvormed de svømmer. Og skøndt ^{der er et & [en] hvis naturlige Placemante} Naturloven ikke engang til-

^{endogaa vilde være naturstridig}
 kader, at visse ^{den} Egenskaber forenes i En og samme Skabning, f. Eks. Legems-

^{den}
 en ^{den} Fønsættelse ^{den} Kærlighed og Legemsstyrke, kalder disse Mennesker det (dog) usigtligt.

at Hænderne ikke i sig forener forskellige og uensartede Gøder, og hader

de Gudernes ligegejstige overfor, hvad vort er, fordi vi ikke har faaet.

^{en Skæbne, der endog kan trods Raadernes Angreb}
naa godt et Tilbred, at det ikke Engang kan udelægges ved Fjælbien, ^{Lasternes Angreb.}

og fordi vi ikke har sprogen Videt om hvad der vil ske i Fremtiden.

De kan naapå nok bære sig for at gaa ^{distancen} en ^{anden} grad af ^{isolation}
Det er naapå nok, de kan styre deres Lyt til at føre deres Ufasker med:

høt lige til det Punkt, at de hader Naturen, fordi vi er yngre end ^{stær ander}
^{fordi de ikke er givet os Plads i Højden med dem} ^{tilsvarende}

Guderne, og ikke staaer paa lige Fod med dem. Hvor meget beder vi

^{der} det da ikke at naa til at se alle de mange og store Velgøringes, ^{vi} ^{der} vil

vi har modtaget, og takke, ^{sigtet} fordi Guderne har besluttet, at den

naeste Plads efter dem selv ^{skal} skulde være vor Lod i denne saare smukke

ke Bolig, og fordi de har sat os over, ^{Jorden og hvad den er} ^{Er det virkelig} ^{kan nogen}
Folk, som finder Maa til os i

sammenligge de Dyr, der er vor Slagt undergivet, med os.

(Seneca)

Particula IV. Stykke 5.

Alle de Mennesker, der ^{uden at være tilskyndet af noget}
^{som Enkeltmand} ^{være kendet ved}
Fjendskab, uden personlig at have lidt nogen Vret og uden at være be-
væget ved nogen Belønning, skæmte et andet Menneske for Sælden

for Statens Skyld

paa Statens Vegne (som offentlig Anklager), ^{hvi forud betænke ikke}

^{tung en Dyrdede - Løffer}
blot hvor bevirkelig en Opgave de for Sjællighed paalagde sig, men hvor

^{megen Ulejlighed}
^{mæget Bryderi}

^{frivilligt ved dette Skridt underkastede sig}

stort et Arbejde de kam forsøge at paalægge sig i hele deres Liv. De Mænd

de selv indlader sig
paa at u. sig for helt
Livet

som kræver et andet Menneske til Regnskab for hans Lørd, paalæg-

^{en f. bl. Retsskaffenhed, Afholdenhed og i det hele alle Dyder}

ger nemlig sig selv den Forpligtelse at skulle leve et retskaffen,

afholdent og i alle Maader dydigt Liv, og det desto mere, hvis som

L. nogen for
Bødler

^{sagde}
jeg ovenfor (omtalte) ^{hans anden Beveggrund} uden at være foranlediget dertil

vilde el. kam
Thi naar en har -
hvor man da vil
se gennem Fingre
med ham

^{Hensynet til} B
af noget andet end ^{det fælles} Fædre. Thi hvem vil tilgive dem der

^{Sat (aarlig Vaar)}

har tilbaget sig det Løve at rette paa andres [tilvante] og

^{Overtræder}

^{skyer ud}

paatale deres Synder, dersom han selv i noget afviger fra en sam-

Derskadelen

vitthedsfuld [Hensynet] til os] Gylde af Pligten? Af den Grund

Og derfor bli' da
en s. B. roser af
skattes - liges
af alle af den Grund
at

bl' ogsaa alle var og skulle en saadan Børgers mere fordi han ikke
blot befrier ^{Statulivet} Staten for en slik Børgers, men ogsaa ^{erklarer} sig ud i egen og viser

indskaan.

at han selv vil vare et saadant Menneske, at han ikke blot som

af almindelig Skil-
je til

Følge af ^{de} sin folks Tilbøjelighed til at følge Guds og Pligtes Bud,

men ogsaa som Følge af en (vis) mere paatagende ^{Slags} Troværdighed

hans

maa her tilbørligt og ^{agtsomt} (moralisk rigtigt) derfor har man ofte hørt

høit man ofte

^{saar} den heromde og veltalende Lucius Cassius lode den Ytring falde,

Forvarende

at han ikke angrede noget saa meget som at han nogenstunde

havde skændt Caius Cæsar for Døden; thi han narede mindre fri

thi de saa sig ind-
skænket i den Hæde
i alle Hensindene.

Indskættelse om alt og mente at hans Liv blev iagttaget af flere

Øjne, end han ønskede. (Cicero)

my

Particula 7. Sykke?

Dengang

den Gang da Makedonen Alexander som Sykkere over floden
i sin Stokhed felle sig opgjort over Kineskeheden, lyfionkede Strømme
blivne ham (i denne Anledning) ved nogle Udendinge og gav ham

smilede

en roadem Hyl-
dest

Bogseret i dens By. Da Alexander havde givet sig til at se ad dem
ne Raade at vise Opmarksomhed paa, sagde en af Lendemændene

nogen Ende

"Vi have ingenfinde givet nogen anden end dig og Herkules Bogseret."

Da modtog Alexander denne Beskrivning, der var ham kildelt,
og hørte Udendingene med en Endlydelse og med anden Opmerk-
hed; han tænkte ikke paa, hvilke Memorer der gav ham Bogseret

den

og Alexander, der
og som fulgte
vælte -

men paa, hvem de havde givet det ^{og} og da han var en Slægt, der
lidenskabeligt begede efter Berømmelse, noget, som han var ubekendt

fulgte

med, baade hvad det sande Væsen og Begyndering angaar, og da han
inskede at træde i Herkules' og Ibers Fodspor og ikke engang vilde staa

der, hvor disse Spor herte op
paa det Skade, hvor disse var slippet op, sa vidde han sine Tanker bort

it. Bliks

for Evens og saa kom til den Mand, der var delagtig i hans Besbes-
vinge den Tanke, at han skulde komme til at heve Lønnens, hvor
alt havde faaet faat Fod i H.

med hvem hans dette Brev

alt havde faaet
faat Fod i Himm

Sviddelike kam akkordet, fordi han skuldes jævnlydes med Herk-
les. Thi hvad var der, der lignede denne Helb, hos den afværende

hvorhan liges ved denne Lærde

i sine grandore
Indbildskhed.

Yngling, der ikke regnede Tapperhed saa højt som et blindt Lykkeløst, i Hædet for den
vedt ind i af sine Lige
skulde sejrede ikke over noget for sin egen Støtte; han gennemsaar
dette Verden ikke af Lygt til at vide den, men for at afgange Kæde

gik til Verden i de

at man der steds mere

hvorledes det var at se

hos hvem en helde
forvorenhed saadde
sande Tapperhed

ker, og i alle sine Lige (viste han sig som) de // endes Fjende, de // godes de

Hæren, og som) Fædskiffer til Landt og til Sø; men Alexander der

Fædskiffer

imod, der fra Parndommen af har været en Røven og en Folke-

høgen i Fjendens
Alexander Folke-
slag

ideltægge, der har bragt lige saa det Fordømte oversine Hæren

som over sine Fjender, og som vilde regne det for det ubestrykte at

monke

var alle dødeliges Rodet, har glemt, at ikke blot de vildeste, men

glemmende

onde Edition.

mg+

^{mygt svag og eldr}
ogsaa de tragiske Dgvs fugges paa Grund af deres fordorvelige Bift

Particula 4. Stykke 12. Linie 1-26.

Medens ^{ellers} (Thors) alle Hejere siden Tiberius (Tid) ^{ifølge} efter dennes Eksemplum ikke

Medens efter Tiberius's Forbilled alle følgende Casarer ikke lod de af de forudgaaende Rigsforstandere tilstaaende Naadesbevisning, er gælde undtagen naar - ^{Thors tidlige rummer} var den saare god, hertelede K. af den første, der brod med ^{denne} denne Regels, idet han

ikke bekræftede den Tildeling af Erzproster til Stormændene, som tidligere

Hejere havde foretaget, under nogen anden Betingelse end, at de lige

ledes gav de samme Mand de samme Erzproster, stadfæstede Hejere

Tiberius, en af Naturen saare velvillig Mand - han var den første, der

gjorde det - ved een ^{alle de Forbud, der stemte de Begærigheder} Kundgørelse alle de Foranstaltninger, som

der var truffet i tidligere Tid, og vilde heller ikke have, at man

bad ham om ^{den} [Erzprosterne]. Men naar Folk bad ham om noget an-

det, passede han paa det bestemteste paa, at han ikke lod nogen gaa

forbi uden at have givet ham Laab; ja, da nogle af hans Familie

sogte at tale ham til Delle og forestillede ham, at han lovede mere,

svarede ham ad, at

og ellers naar -

^{frægt}
[Regelens] fulgt, han ellers - yderst nødsigt den til den ligeledes sporde han sig, det ellers over for Andet, gære til en Regel, han yderst nødsigt frægt, og da nogle Hofmænd ogsaa

end han kunde holde, sagde han endog (til den) at det ikke var
vilkorligt, at nogen gik bedrøvet bort fra en Sambalet med sin Sjæle.

(Audiens hos)

Ja, han udsatte endogsaa engang, da han efter Middagsmaaltidet, endvidere, i Under-

kom i Tanker om, at han ikke havde tilstaaet nogen noget hele Dagen, havde

de disse minderværdige og med ^{præste} Dette berømte Ord: Mine Venner, jeg har

spildt en Dag. Under hans Regjering indtraf (nogle uberegnelige Ulyk-

ker, f. Eks. et Udbrud af det i Campanien beliggende Sjog Vesuv og en

Luvsvarer
en Brant i Byen
get U. i R.

Udebrand i Rom, som varede i tre Dage og ligesaa mange Skæpper,

hendes P., hvortil der ikke let kan findes Mage i Voldsomhed

og ligeledes en saa stor Pest, at den næppe ved andre Lejligheder har

fyggetlig

haft sin Mage. I disse saa kalbrige og baardte Nødgangens Dage ud-

viste han ikke blot en ^{betegnende} Tykles Smørgefuldhed, men ogsaa en Faders

mageløs faderlig
Foldes

enestaaende Stærkhed, snart ved at træde ved sine Forordninger, snart i Hundgrillen

Saa vidt hans Evne rakte

ved at hjælpe for saa vidt, som hans Midler kunde række til. I de

Sin Sabidens Anden

ugunstige Tider optraadte der ogsaa Angivere som Folge af den

håre og uarsborging

Friedrich Schlegel.

disse lod han-
hudsbygge osv.

Velhaarlighed, der for havde været saadanne tillædt: Efter at disse
paa Torvet var blevet grundigt rensede med Sørber og Knivler og til
sides før hen over Amfiteatrets Arena, blev de paa hans Befaling,
dels (bragt hen til Lansen) og solgt, dels ^{fort} skaffet bort til de bys fideles
^{udvands ved offentlig auktion} ^{idv. klippfulde}

myt afførme).

Particula 5. Stykke 2.

H. var maaske
—, medens han
nærlig —, i. han
han —

Da Hannibal i 13. Aar før Krig med øskulende Held i øjens-
deres Land saa langt borte fra sit Hjemland med en Hær, der ikke
bestod af hans Medborgere, men var sammensat af et sammentøket
Hærs af alle ^{mulige} Folkelag, som ikke havde nogen Lov, ikke nogen ^{til} med-
arvet Forskrift, ikke fælles Tvingemaal, (forskellig Udrustning, forskel-
lig Klædedragt, forskellig religiøs Tro, forskellig Opfanger, ja end-
skøn forskellig Sæder, maa man maaske sige, at Hannibal, var
mere künstringsværdig i Nedgangens end i Nedgangens Dage, idet

S. til fælles, men
var forskellig i Hærs
Lidenskaber

kan jo sammenhængende Soldaterne ligesom ved et Brændtøjssau-
 lodes at der ^{forekom} opstod nogen ^{Spid} Stridighed imellem dem selv eller ^{forekom}
^{også} Kysterne imod Anføreren, skönt det baade ofte stredede paa Gange
 til Sold og paa ^{Engelske} ^{Spaniske} ^{Mangli} ^{en} ^{hødt} ^{frædsalt} ^{over} ^{hvilke} ^{Kanaler}
 det var kommet til mange gudlige Optrin mellem Fødderene og
 Soldater i den første puniske Krig. Hvornænder det ikke forunderligt,
 at der ikke opstod nogen Rejsning i Legionen, da yderligere Hæder
 hal og hans Hær, til hvem man havde sat alle Haab om Sejr, var
 tilindelagt, og man ved at trække sig tilbage til det ⁽ⁱ ^{Trathunus} ^{Blæ} ^{og} ⁾ ^{den} ^{bruttiske} ^Ø
 det, som Brutierne bebod, havde ^{opgjort} (maattet komme) ^{opgjort} det øvrige Hæ- ^{opgjort}
 lens? Thi vil hele den øvrige vanakelige Skilling var der kommet
 det, at der ikke ingang var Haab om at underholde Hæren, hvis ikke
 Fiden kunde skaffes fra Brutiernes Land, der, selv om det ^{hødvænt} ^{veget} ^{og} ^{matager}
 opdyrket fra Ende til anden dag var alt for ringe til at ernære ^{alle} ^{fide} ^{hæde} ^{var}

hvornænder det
 og der saa
 som man det
 da saa forekom
 me beqvæmligt
 et og saa Hærens
 Underhold kunde
 kunde ventes til-

men dengang

men dengang havde saae stor Kærlighed; (nu) havde Krigen lagt Beslag paa en stor Del af
Krigen og den
der som en naturlig
natl. Føl var ind-
gælt, og som be-
stod i Udøvelsen af
Krigstjeneste under
Form af Røverier

den (junge) Befolkning og saaledes afholdt den fra Agordyrkingen
og den Sik, at Udøvelsen af Krigstjeneste var ledsaget af Røverier

havde ogsaa indpodet Laster i Folket, fra Fædrelandet blev der

heller ikke sendt nogen Hjælp, idet man der havde bemærket
benævndt paa at beholde Spanien, som om hele Stillingen i Italien

var gjældig. (Livius).

Particula 6. Stykket. Linné 1-25.

Viljen til

Der som Velgerninger bestod i Ting, viljen til
vel godt, vilde Velgerningerne være desto større, jo større Verdien af de Ting

vi faaar, ev. Denne Tanke er imidlertid i sig selv; thi iinderkiden sætter

Imaning

den Mand os i en større Gæld til sig, som har givet os en lille Gave i

med Højind.

en oprigtig Mening, som ved sin Tankemaade har opvejet Kongens Rig.

11
somme, som har givet lidt, men givet det med Glæde, som har givet skænkhet
sin egen fattigdom, idet han saa henvil mig, som ikke blot har ønsket fæde
at hjælpe, men er rigt attraact det, som ikke har ønsket, at han modtog nød
en Velgørring, idet han gav, som har givet, som om han aldrig ventede gjorde en saadan
Løngeld ^{og} har modtaget, som om han ikke havde givet, og som havde bare og h. m. denne
sig selv sig at give gave
givet en Lejlighed, ved hvilken han kunde gøre Gavn, og søgt en saadan. gave.

Derimod er Gaver, der enten afnødes Giveren eller tilfældigt glider ud af bliver - upaaskom-
hans Haand, ikke Tak værd, selv om de i Nødsituationen er store eller med
tilskyndende er det, og meget pløve Tak fortjener Tilbedingen af, hvad selv om de tager sig
der gives med villig, end hvad der gives med fuld Haand. Det, som (hans) mere passioneret kommer
har givet mig, er lidt, men han kunde ikke give mere; derimod, en er saa i Virke-
hvad denne Haand har givet [perfekt], men han har været tvivlsom, ligheden eller kun
har givet det, har ønsket dybt, mere han gav, har givet paa en anden Agnes saw
lig modig Maade, har givet det med for andre og har ikke ønsket at (hans) Haand
haft et tilfald for Gf, der ikke kom fæden

Det var sin T. han skapte behage den, imod hvem han viste Gaemilthed; han gav til sin Fødsel de Gaver, ikke mig
 som mange Mennesker skankede. ^{bede T. mange Gaver}
 ()
 som Møder ^{Tilføjer}

en af hans T-e, som enhver efter sin Bøne, sagde Eschines, en fattig Discipel: Jeg kan ikke var f. ^{indfinde noget, dig værdigt, som jeg kan give dig, og alene paa den}
 føler jeg mig - ^{Maade mere, jeg, at jeg er fattig. Derfor skanker jeg dig det eneste,}
 i. ^{jeg har mig selv." (Linca)}

Livius D. 7. Bog. Kap 43. 1-9.

Imidlertid sendte Hasdrubal, da han havde ^{opgivet B. af It.} brudt sig tilbage fra Belegningen af Placentia, fire galliske og to romerske Ryttere af Hæd til Hannibal med Brev, skönt de midt imellem Jender skulde gennemryse ombrent hele Italien paa langs, idet de fulgte efter Han- ^{Uvisket om}
 mibal, der trak sig tilbage til Megapontium, og som Folge af, at de sk. ^{U. de skulde følge,}
 ke rigtig kendte Vejene, stiver de (opsnappet og) bragt til Tarent af nog

men da de -
 havde tilbagekast
 næsten hele Italien
 fra B. inde til anden
 kom

Læstet med r. Fodsentret

le paa Kasterne i Fangeringsøjemed omskyffende somske Soldater

og ført for Proprætorens Quintus Claudius. Først sigte de at (Kisnase)

man ved at gøre Præsedetaker rede og true der.

ham ved ubestemte Swan, men da deres Eggel for Fortæredetaker var

med harte tvungen den ser

bliver valgt, vakt og fik dem til at tilsaa Sandheden, forkalte de, at

forstalle de ham

de bragte Brev fra Kasdrubal til Konsulbal. Disse Brev i deres forsig;

med ubudte Sjæl

ledt Følband og Rytternes overgiver (Claudius) til Soldatertribunen Lucius

Proprætorens

us Virginius at føre til Konsulens Claudius, samtidig bliver der sendt

blev

Selinger samaitiske Sjæter

to Eskadroner sammlere med som Betekning. Da de var kommen

til Konsulen, og Brevene var læst ved Hjælp af en Folk, og der var holdt

Tagerl. sin Beslutning: da han skønnede

Statens

Forsør over Fangerne, (da sender Claudius, idet han mente), at der om

nuværende Skilling (Situation) ikke var en saadan

ikke berstede saadanne Forhold i Statens, at (enhver Anfører inden for

man kunde holde sig til den regel-mæssige Ordning, saa at

Grænser af sin Virkekreds

egen Her

nøjes med at

sin Virkekreds Omraade med sine Hærs skulde fore Krig med dem

anvise

Fjende, som Senatet havde udpegt (efter den sedvanlige Fremgangs

men

maade), (og da han mente), at man turde vove og foretage sig noget

og Ivoersættelse
myt, som var uforudset og urentet, (hvis Begyndelse (ganske uret)
maatte
skulde vælte lige saa stor Skick hos Kædtegerne som hos Fjender,

maatte fremkalde
et Smil og fra-til

men hvis Tilfølelse skulde forvandle den store Fjægt til stor Glæde,
sænder han

(Hastribale Breve til Rom til Senatet og ^{semtidig} iunderretter ved samme

høje Raad

selv høje Raad
Liglighed paa sine egne Vegne det forsamlede Senat (høje) om, hvad
han har for ^{samt henstiller, at man} besværet sig til ^{og opfordrer det indtrængende til,} siden Hastri-

bal skrev til sin Broder, at han vilde stode til ham i Umbrien,
skulde hente Legionen (?)

at lade en Legion komme fra Capua til Rom (til at) holde Nedsættelse
og lade den i ^{ved} selve Byens (Korvedstuden) staaende i Hæder og Tag, Silling
ning i Rom og (til) i Omegnen af, Marcia (at) opstille Pylonen med

ved det for at spore T. U. var Indholdet af hans Brev til S.
Fjenden Dette skrev han til Senatet.

m/

Livius. 28. Bog. Kap. 46. 7-13.

I den samme Sommer indskibede Hamilkar sin Mager fra den mindste af de barbariske Fjer, paa hvilken han havde overvundet, et ud- søgt ungt Mandskab paa Flaaden, førte 2000 Mand Fodfolk og omtrent 2000 Ryttere over til Italien paa omtrent 30 Krigsskibe og mange Last- skibe og erobrede, faktisk vare sin pludselige Ankomst. Senaa, da in-

gik - (for skibet)
(indse. - sig fra)
idet han med sig
Mandskab, han
havde indtaget der,
(hvor paa han med -
en skib paa -
(salle) paa til et,
hvor han var over-
sampling bemærkede,
gik sig g. idet der
ikke var truffet
noget at sætte
til at gik foran
der.

gen Troppen beskyttede Kysten. Derfor gik han med et til - og landede der over

De ja

Kysten af de i Algerne boende Liguernes Land for at prøve paa om han muligvis der kunde vække Opstand. Inguänerne (det er en af Liguernes

Alpe Liguernes

Stammer) førte paa dette Tidspunkt Krig med de oppe i Pyrenæerne boende

(den puniske) (afspis) (at det)

forvare

Spanteriere. Sælgelig lod Poneren Ryttet bringe i Sikkerhed i Alpe- byen Laroo, og da han saa havde ladet 10 Krigsskibe blive tilbage paa

(Ladet
Efter at - (hødet
og ladet) -
medens han sendte
- , foretog han sig
da at bringe
i forband med et,
- og med hvem
han derfor havde
indtalt sig.

Vagt for at bevogte dette og havde sendt Posten til Karthago for at beskytte Kysten der, da der gik det Rygte, at Scipio vilde sette derover, til den sydlige

skullede han selv Forbünd med Ingaunerne, til hvilke han fore-

Drygtammen

trak at staa i et godt Forhold, og begyndte at angribe Pyrgæberne ^{stærkt}

Herunder

^{Herunder}

(Ej nu) voksede hans Her Dag for Dag, idet Gallere fra alle Sider
^{, hidsøkkede ved det Ry, der gik af hans Navn}
strømmede til ved Ryglet om hans Mærkhændighed. Da dette Forhold

var bragt til Senatets Kundskab ved et Brev fra Spurius Lucretius,
vakte det hos ²Senatorene en ¹serdeles stor Betyngning for, at man om-

for tidligt

sort havde glædet sig over Tilintetjæelsen af Hasdrubal og hans Her

fra den Kant

2 Aar i Forvejen, dersom der ^{naar}af den Grund skulde begynde en an-

den lignende Krig, blot med en anden Anfær. Derfor traf man to

2 Liv. XXXII 10, 11

Foranstaltninger: man befalede Prokonsulen Marcus Divius at føre ^{styre - frem}en

frivillige Slaver Her, dannet af frivillige, fra Etrurien til Ariminum, og Prætor

Gnaeus Servilius fik det Hver, hvis han da ansaa det for at stemme med Na-

rens Tæn, at lade 2 Prolegioner føre ud af Rom, idet han overgav Komman-

^{gættet}

den over dem, til hvem han ønskede. Det blev Marcus Valerius Corvinus, der

koms til at føre disse Legioner til Arretium.

ky

Livius 2de Bog. Kap. 3. 1-5.

Medens Flaccus imidlertid i Capua ^{gav sig god Tid} afbragte Tiden, med at selge ^{gav sig god Tid}
 de fornemmes Ejendomme og med at udtøje ^{den jord} det Rigtige Land, som var
 gjort til Statens Ejendom (han beordret det hele saaledes, at Le-
 deren skulde erases i Korn ^{St. af en ny Slags}) blev en udbredt Misgerning, ^{blev der søget}
 der i Hemmelighed stadig vandt flere Tilhængere, bragt for Sjæns ^{for mere Hæder}
 Lys ved Angivelse næsten ligesom, for at man skulde have ny An- ^{til at - , idet}
 ledning til at fare haardt frem mod Kampanerne. Flaccus befale- ^{Aguas Endtyggere}
 de sine Soldater at forlade Byens Huse, dels for at Brugem af dis- ^{havde ladet dem}
 se kunde ^{blive utøjst} (udløses) sammen med Agerlandet, dels af Frygt for, at ^{Byens} de
 allfor behagelige Liv ^{nybetsrige} i Byen ogsaa skulde slappe hans Hæ, ligesom det
 havde sluppet Hannibal, og ^{2 1} hvang dem selv til paa militær Vis at ^{Soldateris} havde brugt

ved Portene og
Kærene
Vidjefletning
Brædder.

og disse B. var for største
bygge sig Boliger i Portene og paa Kærene; imidlertid var de fleste
Selen opførte Vidjefletning
af disse Boliger] lavet af Sten eller Planker, desuden sammen-
vævet med Rør, og havde alle Araabage, ligesom med Forsæt for at dem

andre
brændbare Ting som
omdet med sig

ne Høring for en Hædebrand. 170 Kampanere med Brodrene Blossius

Om Spaaheen og
samme Stund om
Katten at -
sammenover -
sig

Hovedmand
som ledere dannede en Sammensværgelse i den Hensigt at skikke Ild
paa alle disse St. en aftalt Nat. Da dette var bleven angivet af

Da droer frem
Komet en Angi-
veler herom fra
Familien Bloss-
sius's Tyende

nogle af Blossiernes Slaver, blev Portene pludseligt lukkede paa
Prokonsulens Befaling, og da Soldaterne paa et givet Signal ^{gik}
traadt under Vaaben, blev alle, der var skyldige, gribet og, da man
indviklet i denne fortrydelse Plan
havde holdt) et strengt Torbø, dømt og dræbt; Angiverne fik Frihe-

my den og 10000 As hver.

Particular b. Lk. 9. Linie-1-25.

En Bygmester ^{vid den} Senocrates begav sig paa det Sidopunkt, da Alexander ^{aftr. A. 1. Frembestigelsen}

da de var ved at
undersøge sig selv
der.

stod paa sin Slagts Ende (var i Færd med at bemægtige sig Overherredømmet

i Aien), i Tillid til ^{sine} ^{(faglige) Duetighed} Idet og sin Kunstfærdighed fra Makedonien

og - Projektor

til Kærlig, idet han iverigt attraaede at vinde Ære og Gunst hos Kongen.

Navn i Kongens Tjeneste

Han ^{hadte} (bragte) hjemme fra sit Fædreland Breve fra Mæglings og Venner

hjemme fra

(med) til Plangspersoner og Hofmand, for at han lettere kunde faa Kvindens første B.

til nogle af de

og da han var bleven modtaget gæstvenligt af disse, bad han dem om,

snarest muligt at
forstilles ham -

at han saa snart som muligt maatte blive fork ligg frem for Alexander.

(Skønt de lovede) dette, lovede de, idet de vendte paa en passende lejlig-

efter at de havde vent forbestemt sig ikke

hed; derfor satte Democrates, da han mente, at han blev holdt for Nar

besluttede - at hjælpe sig selv

brøkkede - at
hjælpe sig selv

af dem, sin Lid til sig selv. Han var nemlig en Mand af særlig Legems-

saare Yndet legemsbygning

storsle, indtagende Ydre fremragende Skønhed og var præget af saare stor

tilltalende *saarvunden* *idol* *og* *velisøgt* *af* *Armenier*

Verdighed); idet han allsa satte sin Lid til disse Gaver fra Naturens

medfødte *Fertion*

i Tillid til

Laand, lagde han sine Hænder i sit Logi og saerede hele sit Legeme med Æie,

klædt *han* *sig* *af*

samt kransede sit Hoved med Poppellor, og da han dernæst havde vildledet,

og *lagde* *et* *L.* *over* *sin* *re* *Sk.* *hvor* *paa* *den* *med* *en* *Ki-*
skæret

-Skulder? -

Laand. sin venstre Skulder med et Loverskind og i den højre ^{Stølle} holdt en Knippel, ^{og} gik
 hvilket
 den Forhøjning, hans saaledes frem imod det Højede, paa hvilken Løngen sad, mens hans
 hvo paa ^{hittende sig Folks Gjensidighed}
 da Folke Gjen holdt Ret. Da det overraskende Syn havde faaet Folk til at vende sig, fik
 cøttede sig mod dette - blev ikk. Alexander ^{forbavsset} paa ham; da han undrede sig (ved Synet) befalede han, at
 man skulde gøre Plads for Manden, for at han kunde komme hen til ham

Da Cid Saach og spurgte saa om, hvem han var. Da sagde han: Jeg er Sinoocrates, en

Projektør og Vel-Bygmester fra Makedonien, og jeg har nogle Forset og Planer, der er den Bæ-

l for Eksempel ^{i et Udskudt formet Bygning} temmelig verdig, at forelægge dig; jeg har nemlig tænkt at gøre Bjerg

og i hvish. H. ^{som en St. der forebilledes en Mand} Alhos Skikkelse af en Mandstøtte, i hvis venstre Haand jeg har tænkt

at anbringe en meget anseelig, befæstet By ^{stor og pragtfuld By med sine Stæer og Mure} og i den højre et skaalformet Bæ-

sin, som skal og fange Vandet fra alle de Floder, der findes paa Bjergene,

for at det derfra kan udgyde sig i H. ^{for dernæst at lade det strømme ud i Havet.}

inf